

Voorwoord van Zijne Heiligheid de 14e Dalai Lama

Ik ben heel blij dat Erica Terpstra voor jonge lezers dit boek over compassie heeft geschreven.

Er zijn twee vormen van compassie. De eerste ontstaat uit onze natuurlijke betrokkenheid bij familie en vrienden om wie we geven. We bereiken er een klein kringetje mee, maar het kan wel het zaadje zijn waaruit iets veel groeters groeit. We kunnen namelijk ook leren om het welzijn van iedereen ter harte te nemen, wie of waar dan ook. Dit is zuivere compassie, en alleen mensen zijn in staat om die te ontwikkelen.

Om anderen gelukkig te maken hoeven we ons eigen geluk niet op te offeren. Als we anderen proberen gelukkig te maken, is dat voor onszelf een enorme bron van vreugde, ook als het niet altijd lukt. Boosheid en haat zijn tekenen van zwakte, maar compassie wijst op grote kracht.

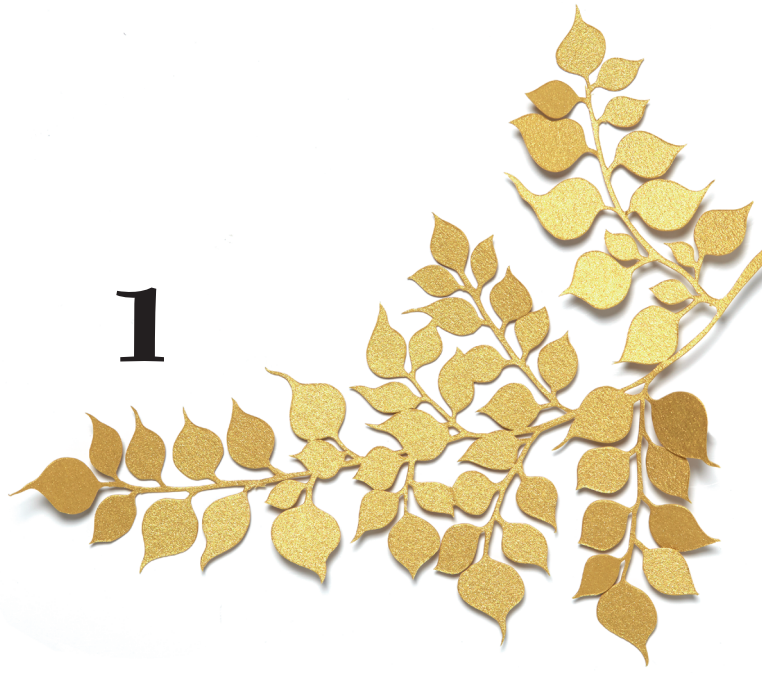
Iedereen is gevoelig voor compassie. Als we iemand tegenkomen die vol is van compassie, worden we daar blij van en willen we graag vrienden zijn met die persoon, maar mensen die boos en wrokkig zijn gaan we veel liever uit de weg.

Lees dit boek, denk na over wat erin staat en kijk eens hoe jij zelf aardiger kunt zijn en met meer compassie kunt leven.

30 juli 2018

1

‘Onno! Boek weg! Opschieten! Anders kom je te laat op school,’ zegt Onno’s moeder. ‘Wendy staat al voor de deur.’

‘Oké. Ik ben al klaar!’ zegt Onno. Hij legt zijn boek met tegenzin weg en geeft zijn moeder een kus. ‘Tot vanmiddag!’

‘Hoi! Wat heb jij meegenomen voor de themaweek?’ vraagt Wendy meteen als Onno de voordeur opent.

Wendy en Onno zitten bij elkaar in de klas. Hun hele leven al. Ze wonen vlak bij elkaar en zijn dikke vrienden.

Onno sjort nog wat om zijn rugzak beter op zijn rug te krijgen, maar Wendy loopt al hard vooruit. ‘Wacht even, niet zo snel. Mijn rugzak zit niet goed,’ roept Onno en hij rent achter haar aan.

Wendy wil profvoetballer worden. Ze is heel sportief en kan goed hardlopen en fietsen. Dat vindt Onno wel stoer. Hij is meer een boekenwurm. Net als zijn vader wil hij later professor worden, en dat vindt zij weer cool. Als Wendy iets niet weet, weet Onno het wel.

Als Onno Wendy heeft ingehaald, zegt hij: ‘Grote Oma heeft me een fotoboek meegegeven met foto’s van haar reis

door India, toen ze boeddhistische tempels bezocht. Wat heb jij?’

‘Een kleurboek,’ antwoordt Wendy.

‘Eh... Ik weet niet of dat helemaal de bedoeling was van de meester.’

‘Het is een kleurboek met mandala’s. Mandala’s zijn heel boeddhistisch,’ legt Wendy uit.

Onno grinnikt. ‘O, dan is het goed.’

Ze slaan rechts af, de winkelstraat in. Een kleine hond met een geelblonde vacht schiet met zijn staart tussen zijn benen langs en blijft achter Onno staan.

‘Wat...’ begint Wendy.

Een eindje verderop staat de slager voor de slagerij, wijdbeens en met zijn handen in zijn zij. De hond loert voorzichtig om Onno’s been naar de slager.

‘Is die hond van jullie?’ vraagt de slager boos. ‘Dan moet je hem bij je houden en hem meer te eten geven! Het beest probeert met iedere klant mijn winkel binnen te sluipen.’

‘Het is niet onze hond,’ zegt Onno. Hij kijkt naar de kleine hond, die inmiddels rillend op de stoep zit. Hij heeft een

harige snuit, smekende ogen met een randje wit en het lijkt wel alsof er gouden haartjes in zijn vacht zijn geweven. 'Kijk, hij heeft geen halsband. Het is vast een zwerver.'

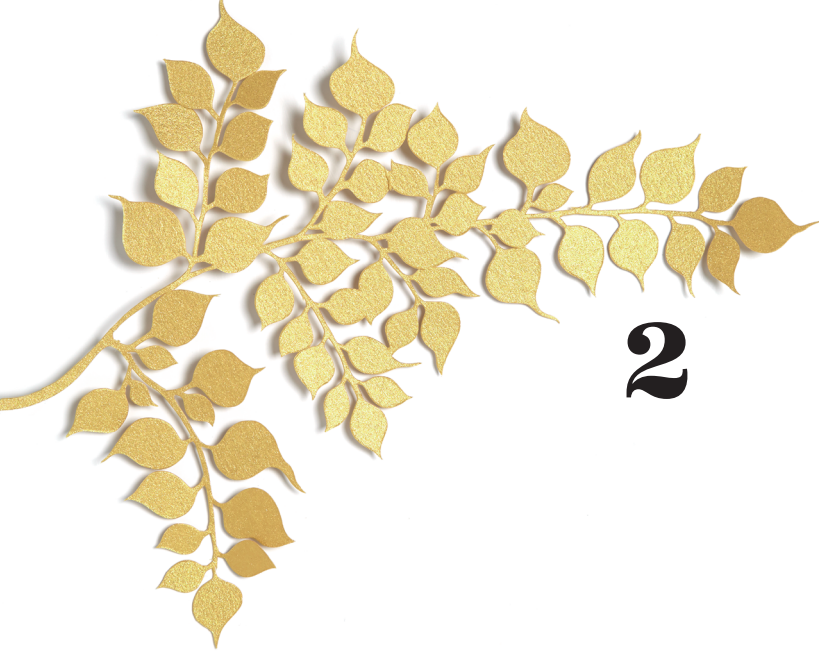
'O, dat is zielig!' roept Wendy uit. 'Wat nu?'

'Niet mijn probleem,' vindt de slager. Hij wijst naar de hond en zegt: 'Maar als ik dat beest nog één keer in mijn winkel zie, heeft *hij* wel een probleem.' Dan beent hij de slagerij weer binnen. Vanachter het raam werpt hij nog een woeste blik naar de hond.

Onno steekt voorzichtig zijn hand uit naar de zwerfhond. Die aarzelt even, maar snuffelt dan aan Onno's hand en geeft er een aarzelend likje over. Onno zakt op zijn hurken. De hond schuift een stukje dichterbij. Onno grinnikt. Langzaam beweegt hij zijn hand naar de borst van de hond en kriebelt hem daar een beetje. Meteen laat de hond zich op zijn rug vallen en begint te kwispelen.

'Hij vindt het lekker!' zegt Wendy. 'Wat lief! En wat zielig ook! Misschien is het wel heel lang geleden dat hij geaaid is.' Ze aait de hond ook over zijn buik. Als reactie begint de hond nog harder te kwispelen. 'Jij kunt hier niet blijven, hè?' zegt Wendy tegen de hond. 'Anders ga je weer proberen worst te stelen en dan wordt de slager boos. Misschien schopt hij

je dan wel. Of maakt hij je doo...' Geschrokken slaat ze haar hand voor haar mond. Dan kijkt ze Onno aan. 'Die hond kan niet op straat blijven zwerven. We moeten hem helpen. Maar wat kunnen we doen?'

2

Drie minuten later belt Onno aan bij de voordeur van zijn eigen huis. Mét de hond, die hij inmiddels Siep heeft genoemd. Het kostte geen enkele moeite om Siep hen te laten volgen. Steeds als hij ergens bleef staan, maakten Wendy en Onno een lokkend geluidje en dan liep Siep weer braaf mee.

De ogen van Onno's moeder worden groot als ze Siep ziet. 'Wat is dat nou?'

'Dat is een hond,' verklaart Onno droog.

Wendy giechelt. 'Een zwerfhond,' verduidelijkt ze. 'Hij zat bij de slager en de slager was boos.'

'En hij heet Siep en hij luistert al naar zijn naam. Mag ik hem houden?' vraagt Onno.

Siep kwispelt, steekt zijn neus snuffelend in de lucht en rent dan langs Onno's moeder de gang in.

'Kijk, hij snapt al dat dit zijn huis is!' roept Onno.

Wendy rent ook de gang in, op haar hielen gevolgd door Onno en zijn moeder.

Siep heeft inmiddels de keuken gevonden. Hij draaft meteen naar het bakje kattenvoer van Kruimeltje, de katten

die sinds twee weken bij Onno en zijn moeder woont.

Siep schrokt in drie grote happen het bakje van Kruimeltje leeg en kijkt dan kwispelend op.

‘Ach gut, hij heeft echt honger,’ zegt Onno’s moeder. Ze opent de koelkast en haalt er een paar plakjes kaas uit, die ze aan Siep geeft.

‘Zielig, hè? Kunnen we hem houden?’

Onno’s moeder kijkt nog eens goed naar Siep. ‘Weet je zeker dat het een zwerfhond is? Misschien heeft hij al wel een baasje, dat nu hard naar hem op zoek is.’

‘Hij heeft geen halsband!’ zegt Onno. ‘Als ik zijn baasje was, zou ik hem metéén een halsband geven. Wat vind jij, Siep? Jij wilt toch bij ons blijven?’

Siep blaft één keer.

‘Wauw, hij zei ja!’ roept Wendy.

‘Maar we hebben Kruimeltje net.’ Onno’s moeder schudt haar hoofd. ‘En honden en katten gaan niet zo goed samen. Bovendien heb je veel werk aan een hond. Je moet hem uitlaten en met hem spelen. Anders gaat hij zich vervelen.’

‘Maar dat kan ik allemaal doen!’ zegt Onno. ‘Echt! Ik zal supergoed voor hem zorgen.’

Zijn moeder aait Siep. ‘Jij bent wel een lieverdje, hè?’

Siep kwispelt nog harder.

‘Hij vindt jou ook lief,’ zegt Onno slim.

Onno’s moeder zucht. ‘Ik zal de dierenambulance bellen.’

‘Nee, mam!’ roept Onno. Hij doet zijn rugzak af, gaat op zijn hurken bij Siep zitten en slaat zijn armen om de nek van de hond. ‘Hij heeft het hier net zo naar zijn zin.’

Siep hijgt en kijkt vol verwachting naar Onno’s moeder.

Maar de kaas is op en Onno's moeder zegt: 'Misschien heeft Siep al een huis. En misschien zijn daar wel kinderen die wachten tot hun hond terugkomt.' Ze pakt haar telefoon, zoekt het nummer van de dierenambulance op en belt.

Tien minuten later staat de dierenambulance voor de deur en voor Onno het in de gaten heeft, zit Siep in een kooi achter in de wagen.

'Wat gaat er nu met Siep gebeuren?' vraagt Onno.

'We zullen kijken of hij een chip heeft. Als dat zo is, kunnen we zijn eigenaar opsporen. En anders gaat hij naar het asiel, zodat mensen hem kunnen adopteren,' zegt de ambulancechauffeur. Wendy en Onno krijgen nog een compliment dat ze een zwerfhond hebben opgevangen en dan rijdt de dierenambulance met Siep erin weg.

Onno's moeder kijkt op de klok in de gang en schrikt. 'Jullie moeten rennen, jongens! Nu zijn jullie écht te laat!'

'Wacht nou even!' roept Onno. Hij heeft steken in zijn zij en blijft even staan om uit te puffen. Wendy rent het verlaten schoolplein al op.

'We zijn al te laat!' roept ze. 'Doe een eindsprintje!'

Eindsprintje? Wendy heeft makkelijk praten. Ze zit op voetbal en rent zo ongeveer tien rondjes om het voetbalveld voor het ontbijt, vijftig als ze uit school komt en honderd rondjes tussendoor als ze zich verveelt.

Puffend en met een rood hoofd klopt Onno op de deur van het klaslokaal. Meester Wobbe doet de deur open.

‘Jullie zijn te laat,’ zegt hij. ‘Ga maar snel zitten, we zijn al begonnen.’

Onno ploft op zijn stoel neer.

Op een grote tafel in de klas ligt een tafelkleed in allerlei kleuren. Alsof hij een groot goochelaar is, zegt meester Wobbe: ‘Tadaááá!’ Hij trekt het tafelkleed weg en onthult zo een heleboel Boeddhabeeldjes en andere spulletjes die eruitzien alsof ze met het boeddhisme te maken hebben.

‘Dit is onze tentoonstellingstafel voor de themaweek,’ zegt meester Wobbe. ‘Jullie mogen nu wat je hebt meegebracht erbij zetten.’

De kinderen lopen naar voren om hun eigen spullen op de tentoonstellingstafel te zetten. Onno bukt zich om de foto’s van oma bij de boeddhistische tempel uit zijn rugzak te halen. Dan slaat hij zijn hand voor zijn mond. Zijn rugzak staat nog thuis! Die heeft hij afgedaan toen Siep er was en niet meer meegenomen.

Aarzelend steekt hij zijn vinger op. ‘Mees? Ik heb mijn rugzak thuis laten staan.’

Meester Wobbe rolt even met zijn ogen en kijkt Onno dan hoofdschuddend aan. ‘Je bent te laat én je hebt je spullen niet bij je. Waar zat je vanochtend met je hoofd? Weer in een boek, zoals gewoonlijk?’